

HUYẾT SỰ SỐNG

Phúc Âm: Chúng Ta Tin Như Thế Nào? Phần 3

Dr. David Platt

13/04/08

Nếu quý vị có Kinh Thánh, và tôi hy vọng như vậy, xin mời cùng mở ra với tôi Rô-ma đoạn 3.

Tôi khuyến khích quý vị cứ tiếp tục đặt ra những câu hỏi và dành thời gian với Chúa. Tôi biết điều dễ nhất cho quý vị là đến hỏi một ai khác câu trả lời. Thưa quý vị, điều gì đã xảy ra khi quý vị dành thì giờ cho Đức Chúa Trời và lời Ngài trong tuần vừa rồi? Đó là khi Thánh Linh của Đức Chúa Trời bắt đầu bày tỏ nhiều điều. Chúng ta không thể đi lướt qua điều này được. Đây không phải là Cơ đốc giáo mì ăn liền. Chúng ta phải đi sâu vào Lời Chúa và nhận biết những điều Thánh Linh của Đức Chúa Trời làm trong đời sống mình để cứu rỗi linh hồn mình trong cõi đời đời. Điều này quan trọng đủ để chúng ta phải dành thì giờ tương xứng. Đủ quan trọng.

Một trong những lý do tôi muốn dạy loạt bài học này là bởi vì tôi tin rằng có một cơn đói kém Phúc âm lớn trong hội thánh. Tôi tin rằng nhiều người, kể cả những người đã ở trong hội thánh nhiều năm, khi phải trả lời những câu hỏi mà tôi đã đặt ra cho quý vị, cũng thật sự không nắm được hình ảnh đầy trọn của Phúc âm. Và quý vị có thể thấy được điều đó qua cách Phúc âm được giới thiệu, thậm chí bởi các diễn giả. Dù là một bài chứng đạo

ngắn, hay một bài giảng dài, Phúc âm thường được trình bày như thế này: Đức Chúa Trời yêu thương bạn và có một kế hoạch tuyệt vời cho đời sống bạn. Nào, đó đâu phải Phúc âm. Điều đó tốt và hay, nhưng đó không phải là Phúc âm. Thật ra, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về những gì được xem là Phúc âm trong truyền giáo hiện đại, những điều đó không phải là Phúc âm. Keith Green là một người cấp tiến trong thời của mình. Ông nói: “Tôi tin bằng cả lòng mình rằng Chúa Giê-xu sẽ rất xấu hổ về hầu hết các sứ điệp và bài giảng Phúc âm đang được giảng ngày nay. Chủ yếu bởi vì chúng thiếu đi hầu hết những điểm chính mà Ngài từng giảng.” Như vậy, điều tôi muốn chúng ta làm là đến với cốt lõi của Phúc âm, và phân đoạn này ở trong Rô-ma, Rô-ma 3:21-26. Martin Luther gọi đây là “điểm chính yếu của toàn bộ Kinh Thánh.” Đây là một trong những thông điệp quan trọng nhất trong cả Kinh Thánh. Có thể nói đây chính là thông điệp quan trọng nhất trong cả Kinh Thánh. Đây là chìa khóa. Tôi khích lệ quý vị, nếu vẫn chưa thuộc lòng phân đoạn này, hãy cố gắng học thuộc. Đây là một hình ảnh tuyệt vời về Phúc âm. Rô-ma đoạn 3, hãy bắt đầu với tôi trong câu 21. Phao-lô viết:

“Nhưng hiện bây giờ, sự công bình của Đức Chúa Trời, mà luật pháp và các đấng tiên tri đều làm chứng cho, đã bày tỏ ra ngoài luật pháp: tức là sự công bình của Đức Chúa Trời, bởi sự tin đến Đức Chúa Jêsus Christ, cho mọi người nào tin. Chẳng có phân biệt chi hết, vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và họ nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jêsus Christ, là Đấng Đức Chúa Trời đã lập làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày tỏ sự công bình mình như vậy, vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia, trong buổi Ngài nhin nhục; tức là Ngài đã

tỏ sự công bình Ngài trong thời hiện tại, tỏ ra mình là công bình và xưng công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Jêsus.

Đây là Phúc âm, nội dung chủ đạo của Phúc âm. Phúc âm là gì? Tôi đã cố tóm gọn những lẽ thật được chứa đựng ở đây trong Rô-ma đoạn 1 đến đoạn 3, và đỉnh điểm là trong đoạn 3 câu 21 đến 26, thành một câu để mô tả Phúc âm. Tôi xin nói thật. Tôi rất do dự khi làm điều này, bởi vì mục đích ở đây không phải là để lược bỏ Phúc âm trở nên chỉ còn là những nhân tố cơ bản nhất. Sự thật là từng câu từng chữ một trong phân đoạn trên đều giống như đỉnh của một núi băng. Còn rất nhiều điều ẩn giấu bên dưới, nhưng tôi tin có một nhu cầu phải làm sáng tỏ Phúc âm, làm sáng tỏ Phúc âm là gì. Nào, tôi muốn quý vị cùng đọc câu này với tôi, và sau đó chúng ta sẽ cùng khám phá nó dựa trên Rô-ma 3. Phúc âm, tin lành là: Đức Chúa Trời công bình và đầy ân điển của cả vũ trụ đã đoán xem con người tội lỗi vô vọng và ban Con Ngài, Chúa Giê-xu Christ, Đức Chúa Trời trong xác thịt, để chịu lấy cơn thịnh nộ dành cho tội lỗi trên thập tự giá, và để bày tỏ quyền năng của Ngài trên tội lỗi trong sự phục sinh, để tất cả những ai đặt đức tin nơi Ngài đều sẽ được giải hòa với Đức Chúa Trời đời đời. Bây giờ tôi nhận ra đây là một câu rất dài, và tôi không muốn khẳng định đây là một câu hoàn hảo, hay đây là nhận định hay nhất từ trước đến nay về Phúc âm. Nhưng tôi muốn chúng ta cùng nhau khám phá câu này, bởi vì tôi tin rằng nếu lấy ra bất kỳ một ý hay một chữ nào trong câu này là chúng ta đã cắt ngắn Phúc âm, là quyền năng cứu rỗi của Đức Chúa Trời. Mỗi một ý, một từ trong câu này đều hết sức quan trọng. Vì vậy tôi muốn chúng ta cùng đi từ đầu và sử dụng câu này để giúp chúng ta khám phá Rô-ma 3:21-26.

Hãy cùng bắt đầu nơi Phao-lô mở đầu, với Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời công chính và đầy ân điển của cả vũ trụ... Khi chúng ta đến với câu 21, từ đầu tiên trong câu này là “nhưng,” là một từ chuyển ý. Nó liên hệ đến những điều đã được nói trước đó. Một sự tương phản. “Nhưng.” Như vậy, để hiểu được Rô-ma 3:21-26, chúng ta phải hiểu được những điều đã được nói trước đó. Và Phao-lô, khi ông chuyển ý ở đây, muốn nói đến một sự tranh luận mà ông đang đưa ra từ đoạn 1 câu 18. Vì vậy, hãy cùng mở ra đó với tôi. Rô-ma đoạn 1, tôi sẽ đi trước và cho quý vị biết, chúng ta sẽ chỉ đi lướt qua một số địa chỉ Kinh Thánh, chỉ đi lướt qua thôi. Tôi muốn quý vị xem nhanh những phân đoạn này. Có thể chúng ta sẽ không có đủ thời gian để mở ra tất cả những địa chỉ này. Quý vị có thể viết lại để về nhà xem sau. Hãy quay lại Rô-ma đoạn 1 câu 16, đây có thể được xem là câu Kinh Thánh chủ đề của cả sách Rô-ma. Phao-lô viết: “Thật vậy, tôi không hổ thẹn về Tin lành đâu, vì là quyền phép của Đức Chúa Trời để cứu mọi kẻ tin...” Như vậy ông đặt ra bối cảnh và rồi trong câu 18, ông bắt đầu giải thích Phúc âm. Điều thú vị là sự mở đầu của ông trong câu 18, con thành nộ của Đức Chúa Trời. Đây là nơi Phao-lô bắt đầu.

“Vả, cơn giận của Đức Chúa Trời từ trên trời tỏ ra nghịch cùng mọi sự không tin kính và mọi sự không công bình của những người dùng sự không công bình mà bất hiệp lẽ thật. Vì điều chi có thể biết được về Đức Chúa Trời thì đã trình bày ra cho họ, Đức Chúa Trời đã tỏ điều đó cho họ rồi, bởi những sự trọn lành của Ngài mắt không thấy được, tức là quyền phép đời đời và bền tánh Ngài, thì từ buổi sáng thế vẫn sờ sờ như mắt xem thấy, khi người ta xem xét công việc của Ngài. Cho nên họ không thể chữa mình được.”

Điều Phao-lô làm là ông bắt đầu giải thích Phúc âm bằng cách quay lại ban đầu với Đức Chúa Trời và đặc biệt là sự sáng tạo. Đức Chúa Trời bày tỏ Ngài là Đấng Tạo Hóa. Điều tôi muốn quý vị nhìn thấy trong Rô-ma 1:18 đến 3:20 là 3 thuộc tính khác nhau của Đức Chúa Trời được nhấn mạnh, làm nền móng, nền tảng cho Phúc âm.

Thứ 1: Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa. Đó là điều Phao-lô mở đầu ở đây. Kể từ sự sáng tạo thế giới, Đức Chúa Trời đã luôn bày tỏ chính Ngài là Đấng Tạo Hóa của chúng ta. Quý vị xem câu 25, ở đây nói về thể nào chúng ta thờ phượng và hầu việc những vật được tạo nên thay cho Đấng Tạo Hóa, là Đấng đáng được ngợi khen đời đời. Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa của chúng ta. Ngài đã dựng nên mỗi một người trong căn phòng này. Do đó, mỗi một người chúng ta trong căn phòng này đều thuộc về Ngài. Tất cả chúng ta đều thuộc về Ngài. Đức Chúa Trời có quyền tạo hóa trên mỗi một đời sống của chúng ta. Điều đó khởi đầu với Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa.

Thuộc tính thứ nhì chúng ta thấy là Đức Chúa Trời là quan án. Đức Chúa Trời là công bình. Đây là điều xảy ra khi quý vị đến với đoạn 2. Quý vị mở ra đoạn 2, đọc từ câu 1 cho đến câu 16; quý vị sẽ thấy sự phán xét và sự công bình của Đức Chúa Trời được nhắc đi nhắc lại hết lần này đến lần khác. Hãy lắng nghe đoạn 2 câu 1:

“Vây, hỡi người kia, người là ai mặc lòng, hễ đoán xét kẻ khác thì không thể chữa mình được; vì trong khi đoán xét họ, người cũng lên án cho chính mình người nữa, bởi người đoán xét họ, mà cũng làm các việc như họ. Vả, chúng ta biết rằng sự phán xét của Đức Chúa Trời đối với kẻ làm những việc như thế, là hiệp với lẽ thật. Hỡi người đoán xét kẻ phạm những việc dường ấy mà mình cũng phạm kia, vậy người tưởng rằng chính mình người

sẽ tránh khỏi sự phán xét của Đức Chúa Trời sao? Hay là người khinh dể sự dư dật của lòng nhân từ, nhịn nhục, khoan dung Ngài, mà không nhận biết lòng nhân từ của Đức Chúa Trời đem người đến sự ăn năn sao?” Hãy lắng nghe điều ông viết tiếp theo đó: “Bởi lòng người cứng cỏi, không ăn năn, thì tự chất chứa cho mình sự giận về ngày thanh nộ, khi sẽ hiện ra sự phán xét công bình của Đức Chúa Trời.” Hãy lắng nghe những lời này: “Đức Chúa Trời là Đấng sẽ trả lại cho mỗi người tùy theo công việc họ làm: Ai bèn lòng làm lành, tìm sự vinh hiển, sự tôn trọng và sự chẳng hề chết, thì báo cho sự sống đời đời; còn ai có lòng chống trả, không vâng phục lẽ thật, mà vâng phục sự không công bình, thì báo cho họ sự giận và cơn thanh nộ. Sự hoạn nạn khốn khó giáng cho mọi người làm ác, trước cho người Giu-đa, sau cho người Gờ-réc; nhưng vinh hiển, tôn trọng, cùng sự bình an cho mọi người làm lành, trước cho người Giu-đa, sau cho người Gờ-réc. Vì trước mặt Đức Chúa Trời, chẳng vị nể ai đâu.”

Quý vị xuống đến câu 16, ông viết: “Ấy là điều sẽ hiện ra trong ngày Đức Chúa Trời bởi Đức Chúa Jêsus Christ mà xét đoán những việc kín nhiệm của loài người, y theo Tin lành tôi.” Đây là luận điểm chính của Phao-lô, đây là một điểm cực kỳ quan trọng: Với mọi người trong cả dòng lịch sử và mọi người trong căn phòng này, một ngày kia Đức Chúa Trời sẽ phán xét quý vị. Mỗi một người trong căn phòng này một ngày kia sẽ bị đoán xét bởi Đức Chúa Trời. Sự phán xét của Ngài là công bình. Ngài sẽ hoàn toàn công bình trong ngày đó. Và đó thật sự không phải là một việc đáng mừng khi quý vị xem đến đoạn 3 câu 5. Ở đây chép điều đó có nghĩa là Đức Chúa Trời công bình trong việc giáng cơn thanh nộ Ngài trên chúng ta. Và cơn thanh nộ của Đức Chúa Trời trong Rô-ma đoạn 1 và 2 gắn liền với sự công bình của Ngài. Đức Chúa Trời là công bình. Đức Chúa Trời sẽ phán xét

mỗi một người trong chúng ta trong phòng này. Ngài là Đấng Tạo Hóa. Ngài là công bình.

Thuộc tính thứ ba – cảm tạ Chúa đây không phải là chỗ Rô-ma đoạn 1 và 2 để chúng ta phải hụt hẫng. Quý vị xem đoạn 3 câu 21: “Nhưng hiện bây giờ...” – đối lập, ở đây có một điều gì đó khác đi – Martin Lloyd Jones xem đây là những từ tuyệt vời nhất trong cả Kinh Thánh. “Nhưng hiện bây giờ, sự công bình của Đức Chúa Trời, ... đã được bày tỏ ra...” Quý vị xem đoạn 3 câu 23, tất cả chúng ta đều biết câu Kinh Thánh này: “...vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.” Đây thật ra không phải là câu Kinh Thánh quan trọng nhất. Câu Kinh Thánh quan trọng nhất là câu 24: “và họ nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi...” điều gì? “...bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jêsus Christ.” Thuộc tính thứ ba của Đức Chúa Trời. Ngài là Đấng Tạo Hóa, Ngài là công bình, và Ngài đầy ân điển.

Như vậy đây có thể được xem là bức chân dung của Đức Chúa Trời mà Phao-lô giới thiệu cho chúng ta trong Rô-ma đoạn 1 đến đoạn 3. Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa của chúng ta, Ngài là công bình, và Ngài đầy ân điển. Ngài ban cho ân điển và ơn phước mà chúng ta không đáng nhận. Tất cả những điều đó nằm trong thuộc tính của Đức Chúa Trời. Nào, hãy nhớ lấy những điều này nhé, bởi vì đó chính là chìa khóa để chúng ta hiểu được Phúc âm, trọng tâm của Phúc âm. Đức Chúa Trời là Đấng Tạo Hóa, Ngài là công bình, và Ngài đầy ân điển. Đức Chúa Trời công bình và đầy ân điển của cả vũ trụ - yếu tố thứ nhì ở đây – đoán xem con người tội lỗi vô vọng. Đây là một điều khác chúng ta thấy trong Rô-ma 1:18 – 3:20, là một sự mô tả về con người, và không hề là hình ảnh đẹp đẽ nhất mà chúng ta từng

thấy. Thật ra, đây không hề là một hình ảnh đẹp. Quý vị hãy xem ở cuối phân đoạn Kinh Thánh từ Rô-ma đoạn 3, câu 9 đến câu 20. Đây là một trong những bản cáo trạng nhức nhối nhất dành cho loài người trong cả Kinh Thánh. Phao-lô mở đầu liên hệ từ Cựu Ước, ông viết – quý vị hãy xem trong câu 10:

“Chẳng có một người công bình nào hết, dẫu một người cũng không. Chẳng có một người nào hiểu biết, chẳng có một người nào tìm kiếm Đức Chúa Trời. Chúng nó đều sai lạc cả, thầy cùng nhau ra vô ích; chẳng có một người làm điều lành, dẫu một người cũng không.” Những câu Kinh Thánh này nói về chính quý vị và tôi. “Họng chúng nó như huyết mả mở ra; dùng lưỡi mình để phỉnh gạt. Dưới môi chúng nó có nọc rắn hổ mang. Miệng chúng nó đầy những lời nguyện rủa và cay đắng. Chúng nó có chân nhẹ nhàng dặng làm cho đổ máu. Trên đường lối chúng nó rắc những sự tàn hại và khổ nạn. Chúng nó chẳng hề biết con đường bình an. Chẳng có sự kính sợ Đức Chúa Trời ở trước mặt chúng nó.”

Đây không hề là một lời khen ngợi. Điều chúng ta có trong Rô-ma 3:9-20 là một hình ảnh về loài người tội lỗi vô vọng, được tóm gọn lại trong Rô-ma 3:23: “vì mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.”

Nào, tội lỗi vô vọng có nghĩa là thế nào? Tôi muốn chúng ta khám phá điều này theo 3 cách. Thứ nhất: Điều này có nghĩa là chúng ta đã chống nghịch Đức Chúa Trời. Toàn bộ bối cảnh của Rô-ma đoạn 1 đến đoạn 3 là thế nào luật pháp của Đức Chúa Trời, luật pháp mà Ngài đã ban trong cuốn sách này, đã ghi khắc vào lòng chúng ta. Đây là điều chúng ta đã cùng học với

nhau trong dịp Phục Sinh tại Brook Hills; tất cả chúng ta đều đã vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời. Tất cả chúng ta. Tất cả chúng ta đã chống nghịch lại luật pháp của Đức Chúa Trời. Tất cả chúng ta đều đã sai trật. Hãy quay lại Sáng Thế Ký đoạn 3. Đây là khi A-đam và Ê-va ở trong vườn Ê-đen, và Đức Chúa Trời phán bảo họ đừng ăn trái từ cây này. Đó là lời Ngài phán, và họ đáp: “Ngài nghĩ Ngài là ai chứ? Chúng tôi có quyền làm điều mình muốn. Chúng tôi sẽ ăn trái của cây này mặc kệ những gì Ngài phán.” Họ chống nghịch lại luật pháp của Đức Chúa Trời. Họ xem thường quyền tể trị của Ngài trên đời sống mình. Quý vị hãy suy nghĩ về điều này. Đức Chúa Trời chỉ cần vẫy tay là mây bão sẽ lập tức đến với Ngài. Đức Chúa Trời phán với gió: “Hãy thổi ở kia,” và nó lập tức tuân theo. Đức Chúa Trời phán với mưa: “Hãy rơi ở kia,” và nó lập tức tuân theo. Đức Chúa Trời phán với các núi: “Hãy đến đó,” và nó liền đến đó. Đức Chúa Trời phán với biển: “Hãy giới hạn tại đây,” và nó liền dừng lại ở nơi Ngài chỉ định. Muôn vật trong cõi thọ tạo đều đáp ứng cách hoàn hảo, lập tức, vâng lời ngay tức khắc đối với Đấng Tạo Hóa này. Rồi Ngài nhìn con người, bảo con người điều phải làm, và con người cả gan nhìn Ngài và đáp: “Không. Không, con có ý này hay hơn. Không, Ngài không biết Ngài đang nói gì đâu.” Chúng ta xem thường quyền tể trị của Ngài, và chống nghịch lại Đức Chúa Trời. Chúng ta đang đi đến trọng tâm ý nghĩa của hình ảnh tội lỗi vô vọng. Chúng ta đã chống nghịch lại Đức Chúa Trời.

Thứ nhì, chúng ta bị phân cách khỏi Đức Chúa Trời. Mọi người đều đã phạm tội, thiếu mất sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Bây giờ chúng ta không có đủ thời gian để đi sâu vào lẽ đạo về sự vinh hiển của Đức Chúa Trời trong Cựu Ước, nhưng chúng ta sẽ xem trong Cựu Ước và nhìn thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời thường đi liền với sự hiện diện của Đức

Chúa Trời, đầy trọn trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Điều chúng ta có là hình ảnh về sự thiếu hụt sự hiện diện đầy vinh hiển của Ngài, sự hiện diện oai nghi của Ngài. Chúng ta bị cắt đứt khỏi Đức Chúa Trời, bị phân cách khỏi Đức Chúa Trời. Một lần nữa hãy quay lại Sáng Thế Ký đoạn 3, A-đam và Ê-va sống trong mối tương giao hoàn hảo với Đức Chúa Trời. Rồi tội lỗi xuất hiện trong bức tranh này. Mối tương giao hoàn hảo liền bị cắt đứt; không còn nữa. Không còn mối tương giao hoàn hảo với Đức Chúa Trời nữa. Bị thiếu hụt sự hiện diện của Ngài, thiếu mất sự vinh hiển của Ngài. Chúng ta phải nhận ra điều này. Hãy lắng nghe thể nào Phúc âm được chia sẻ, được trình bày ngày nay, và quý vị sẽ nghe người ta mô tả tội lỗi là: “Nào, anh đã từng nói dối chưa? Nếu có là anh đã phạm tội rồi đấy. Anh đã từng làm điều gì sai trái chưa? Đấy, vấn đề của anh nằm ở đấy đấy. Anh đã phạm tội rồi.” Vấn đề không nằm ở chỗ chúng ta đã làm gì sai. Vâng, đó là một phụ phẩm, nhưng vấn đề nằm ở trọng tâm quý vị là ai, quý vị đã bị phân cách khỏi Đức Chúa Trời, quý vị đã bị cắt đứt khỏi Đức Chúa Trời. Đó là vấn đề. Không phải do chúng ta làm rối tung lên. Vấn đề không phải là chúng ta đã làm sai một số điều nào đó. Vấn đề không phải là chúng ta đã ra một số quyết định sai. Vấn đề không phải là mọi điều không diễn ra suôn sẻ trong cuộc đời chúng ta. Cho nên chúng ta phải đến với Chúa Giê-xu, mà vấn đề là chúng ta đã bị phân cách, bị cắt đứt khỏi Đức Chúa Trời là Đấng đã tạo dựng nên chúng ta. Chúng ta đã thiếu mất sự vinh hiển Ngài, và vì vậy điều đó dẫn đến lẽ thật thứ ba.

Chúng ta đã chống nghịch lại Đức Chúa Trời, chúng ta đã bị phân cách khỏi Đức Chúa Trời, và chúng ta **chết** vì không có Đức Chúa Trời. Quý vị biết Rô-ma 6:23 rồi đấy: Tiền công của tội lỗi là sự chết. Hình ảnh ở đây là trong Rô-ma 3:19-20, thậm chí ngay trước câu Kinh Thánh trên – đã chép

rằng: “Vả, chúng ta biết rằng những điều mà luật pháp nói, là nói cho mọi kẻ ở dưới luật pháp,” hãy lắng nghe điều này: “hầu cho miệng nào cũng phải ngậm lại, cả thiên hạ đều nhận tội trước mặt Đức Chúa Trời; vì chẳng có một người nào bởi việc làm theo luật pháp mà sẽ được xưng công bình trước mặt Ngài, vì luật pháp cho người ta biết tội lỗi.” Sự thật là vì có tội lỗi mình, chúng ta trình diện Đức Chúa Trời mà không biết phải nói hay làm gì. Chúng ta trình diện trước mặt Đức Chúa Trời là những kẻ chống nghịch lại luật pháp Ngài, bị phân cách khỏi Ngài, và chết vì không có Ngài. Chết vì không có Ngài. Chúng ta chẳng thể làm gì.

Chúng ta chẳng thể làm gì để đem lại sự sống cho mình. Một giáo sư môn tuyên đạo pháp kia thường đưa lớp học giảng của mình ra nghĩa trang mỗi học kỳ một lần. Ông tập trung họ lại quanh nghĩa trang, rồi nhìn vào các diễu giả đó, từng người một, và thách thức họ hãy giảng cho những ngôi mộ nghe để gọi những người chết đó sống lại. Từng người một bước lên thử sức, nhưng tất nhiên là tất cả họ đều thất bại. Rồi ông nhìn họ và nhắc nhở rằng, khi các thầy nói chuyện với những người không biết Đấng Christ, dù cho bài giảng của các thầy có tốt như thế nào, dù lời mời gọi của các thầy có tha thiết như thế nào, thì lời nói của các thầy cũng không thể làm gì được để đem đến sự sống nếu không có Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Nếu quý vị đã chết rồi, điều gì có thể khiến quý vị sống lại? Không gì cả. Chắc chắn là không có điều gì cả, đó là điểm chính yếu; không thể sống lại từ cõi chết nhờ những gì chúng ta làm. Đó chính là hình ảnh Phao-lô đưa ra ở đây. Đó là hình ảnh Kinh Thánh cho chúng ta. Chúng ta đã chống nghịch lại Đức Chúa Trời, bị phân cách khỏi Đức Chúa Trời, chết vì không có Đức Chúa Trời. Nào, chúng ta đang xem xét sự khác nhau ở đây giữa Phúc âm theo Kinh Thánh và Phúc âm theo lối hiện đại ngày nay. Phúc âm theo lối

hiện đại là: Đức Chúa Trời yêu bạn và có một kế hoạch tuyệt vời cho đời sống bạn. Phúc âm theo Kinh Thánh: anh là một kẻ thù của Đức Chúa Trời, và trong tình trạng hiện tại của anh, anh hoàn toàn vô vọng vì không có Ngài, chết mất trong tội lỗi mình. Nhưng nói như vậy thì sẽ không bán được nhiều truyền đạo đơn như trước đây. Quý vị sẽ không thu hút được đám đông với cách trình bày Phúc âm này, nhưng đó mới là Phúc âm thật. Tôi muốn chúng ta ngưng lại ở đây một chút và xem xét lại hai ý vừa rồi: Đức Chúa Trời công bình và đầy ân điển của cả vũ trụ đã đoái xem con người tội lỗi vô vọng. Tôi muốn quý vị thử đặt hai ý này lại với nhau. Và ngay khi làm như vậy quý vị sẽ thấy được sự căng thẳng ở đây. Quý vị phải nhìn thấy sự căng thẳng này. Nếu bỏ qua sự căng thẳng này, chúng ta sẽ bỏ lỡ mất trọng tâm của Phúc âm. Đức Chúa Trời công bình và đầy ân điển. Đáng sáng tạo của cả vũ trụ. Chúng ta là con người tội lỗi vô vọng. Thử đặt hai ý này chung với nhau và chúng ta thấy chúng không ăn khớp với nhau gì cả. Và câu hỏi là, sự căng thẳng mà Rô-ma 3:21-26 đặt ra cho chúng ta là, với con người tội lỗi vô vọng, làm sao Đức Chúa Trời có thể vừa công bình vừa đầy ân điển? Sao có thể như vậy được? Nào, tôi đoán là quý vị vẫn chưa thật sự cảm nhận được sự căng thẳng này. Cho nên tôi muốn quý vị giữ lấy phần Kinh Thánh này và cùng mở ra với tôi Châm Ngôn đoạn 17. Tôi muốn chỉ cho quý vị một câu Kinh Thánh mà quý vị cần gạch dưới trong Kinh Thánh của mình, và tôi đoán là quý vị chưa gạch dưới câu này đâu. Châm Ngôn đoạn 17, hãy cùng xem với tôi trong câu 15. Châm Ngôn đoạn 17 câu 15. Câu Kinh Thánh này sẽ cho chúng ta một hình ảnh về sự mâu thuẫn đang được nói đến ở đây trong Rô-ma đoạn 3 câu 21 đến 26. Hãy xem Châm Ngôn đoạn 17 câu 15. Hãy đọc theo tôi. Và nhớ gạch dưới câu Kinh Thánh này nhé. Hãy lắng nghe lời Kinh Thánh chép. Lời Đức Chúa Trời chép như thế này: “Ai xưng kẻ ác là công bình, và kẻ nào lên án

cho người công bình, cả hai đều lấy làm gớm ghiếc cho Đức Giê-hô-va.” Có bản khác dịch như thế này: ‘Tuyên xưng công chính cho kẻ ác cũng như lên án người công chính; Cả hai đều ghê tởm đối với CHÚA.’ Điều câu Kinh Thánh này muốn nói là Đức Chúa Trời gớm ghiếc việc xưng công bình cho kẻ có tội, và Đức Chúa Trời gớm ghiếc việc xưng ngay thẳng kẻ ác. Đó là một sự gớm ghiếc đối với Đức Chúa Trời. Xưng công bình cho kẻ có tội và xưng ngay thẳng cho kẻ ác. Đó là lời Đức Chúa Trời chép. Nhưng chẳng phải đó là cốt lõi của sự cứu rỗi sao?

Điều chúng ta vừa đọc – quý vị và tôi trình diện đây tội lỗi trước mặt Đức Chúa Trời. Đó là điều chúng ta đang nói đến ở đây trong Rô-ma đoạn 3 câu 21 đến 26, về thể nào Đức Chúa Trời xưng công bình chúng ta. Nhưng việc xưng công bình cho kẻ ác và có tội lại là gớm ghiếc cho Ngài. Làm sao Đức Chúa Trời có thể làm điều gớm ghiếc đối với Ngài? Đây là sự mâu thuẫn – làm sao Đức Chúa Trời có thể vừa công bình vừa đầy ân điển? Làm sao Đức Chúa Trời – đây là câu hỏi Kinh Thánh đặt ra cho chúng ta – làm sao Đức Chúa Trời thậm chí có thể chỉ tỏ ra tử tế với tội nhân, nếu Ngài là công bình? Đây là điều câu 25 nói đến, về thể nào bởi sự độ lượng Đức Chúa Trời đã không trừng phạt những tội lỗi phạm trước đó. Điều câu Kinh Thánh này nói đến nằm trong Cựu Ước. Quý vị thấy người ta phạm tội rất nhiều, và không phải chúng ta không thấy sự phán xét của Đức Chúa Trời theo nhiều cách khác nhau, nhưng Ngài chưa bao giờ đổ cơn thịnh nộ đầy trọn trên những tội lỗi đó. 2 Sa-mu-ên đoạn 12 – Đa-vít. Quý vị có nhớ không? Tiên tri Na-than đến gặp Đa-vít và nói: “Vua đã phạm tội tà dâm với Bát-sê-ba, và đã giết chồng cô ta.” Như vậy tiên tri Na-than cáo trách vua Đa-vít về tội tà dâm và giết người. Na-than nói: “Tại sao vua lại xem thường Đức Chúa Trời?” Đa-vít nhìn ông và nói: “Tôi đã phạm tội với Đức

Chúa Trời.” Rồi sau đó Na-than đáp lại với Đa-vít: “Chúa đã xóa tội cho vua rồi.” Quý vị thấy vấn đề ở đây không? Tội tà dâm và giết người được Đức Chúa Trời thánh khiết bỏ qua. Vậy đây. Làm sao Đức Chúa Trời có thể làm như vậy? Làm sao Ngài có thể vừa công bình vừa đầy ân điển? Nếu một thẩm phán ở thành phố chúng ta xem xét tội ngoại tình và giết người, rồi bỏ qua, thì chúng ta sẽ dùng trường hợp đó để phê chức thẩm phán này. Như vậy là không công bình! Như vậy là không đúng! Quý vị có thấy thể nào thuộc tính của Đức Chúa Trời, thuộc tính và sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, bị đe dọa vì Phúc âm không? Hiện giờ chúng ta không nhìn thấy điều này – câu hỏi này, làm sao Đức Chúa Trời có thể tử tế với tội nhân, bởi vì, hãy thật lòng, ngày nay có rất ít người mất ngủ vì có tại sao Đức Chúa Trời lại tử tế với tội nhân. Thay vào đó, chúng ta chỉ tay vào Đức Chúa Trời và nói; “Đức Chúa Trời, sao Ngài có thể trừng phạt tội nhân? Đức Chúa Trời, sao Ngài có thể để cho người ta xuống địa ngục?” Chúng ta chỉ tay vào thuộc tính của Ngài, chất vấn làm sao Ngài có thể làm điều đó. Kinh Thánh thì làm điều ngược lại. Đó là bởi vì Kinh Thánh có một thế giới quan lấy Đức Chúa Trời làm tâm điểm, còn chúng ta có một thế giới quan lấy chính mình làm tâm điểm. Kinh Thánh không hỏi tại sao Đức Chúa Trời có thể trừng phạt tội nhân; Kinh Thánh hỏi tại sao Đức Chúa Trời lại để cho những kẻ chống nghịch vào thiên đàng. Làm sao Đức Chúa Trời có thể giữ được sự vinh hiển Ngài khi để cho những kẻ hạ thấp sự vinh hiển Ngài vào thiên đàng? Đây là sự mâu thuẫn mà Phúc âm đặt ra cho chúng ta. Làm sao Đức Chúa Trời có thể bày tỏ tất cả các thuộc tính của Ngài: sự thánh khiết và lòng thương xót của Ngài, cơn thịnh nộ và tình yêu thương của Ngài, sự công bình và ân điển của Ngài? Làm sao Ngài có thể bày tỏ tất cả những điều đó? Câu trả lời là: Đức Chúa Trời công bình và đầy ân điển của cả vũ trụ đã đoái xem con người tội lỗi vô vọng và ban Con

Ngài, Chúa Giê-xu Christ, Đức Chúa Trời trong xác thịt, để chịu lấy con thanh nô nghịch lại tội lỗi trên thập tự giá và bày tỏ quyền năng của Ngài trên tội lỗi qua sự phục sinh. Chúa Giê-xu là cách duy nhất để giải quyết sự căng thẳng này. Không có một hệ thống tôn giáo nào khác, không có một triết lý tôn giáo nào khác có thể giải quyết sự căng thẳng này. Chỉ một mình Chúa Giê-xu Christ có thể làm điều đó. Ngài làm điều đó như thế nào?

Thứ nhất – đời sống của Chúa Giê-xu bày tỏ sự công bình của Đức Chúa Trời. Đời sống Ngài bày tỏ sự công bình của Đức Chúa Trời. Đây là hình ảnh ở đây. Quý vị nhìn thấy sự công bình khắp trong Rô-ma 3:21-26. Và bối cảnh là, hãy nhớ nhé, chúng ta đã vi phạm luật pháp. Chúng ta cần một ai đó chưa từng vi phạm luật pháp. Chúng ta cần ai đó có thể tuân thủ trọn luật pháp. Đó chính xác là hình ảnh về Chúa Giê-xu. Đức Chúa Trời đã đến trong xác thịt và vâng theo luật pháp cách toàn hảo. Ngài làm điều đó bởi vì Ngài vừa hoàn toàn là Đức Chúa Trời vừa hoàn toàn là con người. Vừa hoàn toàn là Đức Chúa Trời vừa hoàn toàn là con người. Đây là điểm then chốt. Điều đáng buồn là quý vị sẽ tốn công vô ích khi tìm những phần nói về nhân tánh và thần tánh của Đấng Christ trong các truyền đạo đơn và các bài giảng truyền giảng ngày nay. Cứ như là chúng ta không xem đó là điều quan trọng vậy. Sự thật là, kính thưa quý vị, nếu Chúa Giê-xu không hoàn toàn là người thì Ngài không thể nhận dạng cách đầy đủ với quý vị và tôi. Nếu Ngài không hoàn toàn là Đức Chúa Trời, Ngài không thể chịu được sức nặng của tội lỗi. Ngài phải vừa hoàn toàn là Đức Chúa Trời vừa hoàn toàn là con người. Đây là điểm then chốt. Đây là một lẽ đạo đã tách biệt Cơ đốc giáo, Phúc âm thật, ra khỏi những Phúc âm giả mang tính tôn giáo, tách biệt Cơ đốc giáo ra khỏi Hồi giáo, khỏi Do Thái giáo. Việc Chúa Giê-

xu vừa hoàn toàn là Đức Chúa Trời vừa hoàn toàn là con người là vô cùng quan trọng, nhưng thực trạng đáng buồn là, nếu tôi khảo sát tất cả mọi người trong phòng này hãy chỉ cho tôi chỗ nào trong Kinh Thánh nói Chúa Giê-xu là Đức Chúa Trời, ở đâu Chúa Giê-xu tuyên bố Ngài là Đức Chúa Trời, thì quý vị sẽ lật qua lật lại mà không biết tìm ở đâu. Như vậy là không tốt. Đây là cốt lõi của Phúc âm. Đời sống Ngài, bản thân Ngài bày tỏ thuộc tính của Đức Chúa Trời, sự công bình đầy trọn của Đức Chúa Trời. Đời sống Ngài bày tỏ sự công bình của Đức Chúa Trời.

Thứ nhì, sự chết của Chúa Giê-xu thỏa mãn cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời. Nào, bây giờ thì tốt rồi. Bây giờ chúng ta đến với đỉnh điểm của Phúc âm. Hãy xem câu 25: “Đức Chúa Trời đã lập [Chúa Giê-xu] làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đáng ấy.” Một số bản dịch khác sử dụng từ “làm nguôi đi.” Theo nghĩa đen tức là Đức Chúa Trời dùng Chúa Giê-xu làm của lễ chuộc tội. Từ ngữ được dùng ở đây cũng chính là từ được dùng để mô tả những con sinh tể chuộc tội bằng động vật trong Cựu Ước, như trong Lê-vi Ký đoạn 16. Hình ảnh ở đây là Đức Chúa Trời trình diện Chúa Giê-xu với tư cách là Đáng sẽ xoay cơn thịnh nộ Ngài qua một bên, tha thứ tội lỗi. Cũng như huyết của con sinh tể trên Nắp Thi Ân trong Lê-vi Ký 16 xoay cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời đi, Đức Chúa Trời cũng đưa ra Chúa Giê-xu làm của lễ chuộc tội, là Đáng sẽ xoay cơn thịnh nộ của Ngài trên tội lỗi đi, và tha thứ tội lỗi. Và đây chính là điểm then chốt. Nhưng tôi nghĩ ngày nay điều này đã bị hiểu sai.

Vì vậy tôi muốn quý vị hãy theo tôi thật sát trong một vài phút tới. Hãy cùng tôi suy nghĩ về thể nào sự chết của Chúa Giê-xu trên cây gổ lại có thể thật sự trả giá cho tội lỗi của tất cả chúng ta, cho tội lỗi của tất cả những ai

tin nơi Ngài. Làm sao sự chết của Ngài trên thập tự giá có thể thật sự làm được điều đó? Và tôi muốn quý vị lắng nghe tôi thật kỹ càng. Hãy bám sát theo tôi nhé. Chúng ta không được cứu khỏi tội lỗi mình vì Chúa Giê-xu bị xử oan, bị vu oan và bị tuyên án tử hình. Chúng ta không được cứu khỏi tội lỗi mình vì Chúa Giê-xu đã bị những người lính hành hình La-mã đóng đinh xuyên vào tay chân Ngài. Chúng ta không được cứu khỏi tội lỗi mình nhờ những điều mà các diễn giả thường hình tượng hóa về sự đóng đinh. Chúng ta không được cứu vì một chiếc mào gai đã găm vào đầu Chúa Giê-xu, một ngọn giáo đã đâm vào hông Ngài. Đó không phải là những điều cứu lấy chúng ta. Đó không phải là những điều Chúa Giê-xu lo sợ trong vườn Ghết-sê-ma-nê khi Ngài đổ mồ hôi huyết. Đó không phải là những điều Chúa Giê-xu cảm thấy khổ sở. Quý vị có nghĩ đó là bởi vì Ngài sợ cây gổ, sợ đinh đóng của người La-mã không? Ngài đã trải qua điều gì trong vườn Ghết-sê-ma-nê? Ngài sợ sự đóng đinh chăng? Ý tôi là quý vị hãy suy nghĩ về điều đó. Trong lịch sử Cơ đốc giáo, có vô số người nam và người nữ đã hy sinh sự sống mình – nhiều người trong số đó theo những cách rất khủng khiếp. Rất nhiều người trong thế kỷ thứ nhất không chỉ bị đóng đinh trên thập tự giá. Sau khi bị đóng đinh họ còn bị hỏa thiêu cùng với thập tự giá. Thân thể họ trở nên những ngọn đuốc cho những người đi ngang qua. Nhiều người trong số họ đã hát trên thập tự giá. Có một Cơ đốc nhân tại Ấn Độ đã bị lột da sống, và trong khi đang bị lột da như vậy, người đó nói: “Cảm ơn vì điều này.” Đây là điều người đó đã nói với những người hành hình mình: “Cảm ơn về điều này. Vì đã lột bỏ lớp áo cũ của tôi. Tôi sẽ sớm được mặc lấy áo mới công bình của Đấng Christ.” Vợ của Christopher Love viết cho ông: “Hôm nay anh sẽ được mặc lấy áo cưới của nàng dâu. Họ sẽ cắt đứt đầu thuộc thể của anh nhưng sẽ không thể cắt đứt đầu thuộc linh của anh là Đấng Christ.” Ông đã bước lên giá treo cổ với những lời hát ca

ngợi sự vinh hiển và vợ ông vỗ tay khen ngợi ông. Quý vị có nghĩ những người như vậy dừng cảm hơn một Đấng Christ đã khóc trong vườn Ghết-sê-ma-nê không? Chúa Giê-xu không đổ mồ hôi huyết vì Ngài sợ cây gổ của người La-mã. Hãy lắng nghe lời Ngài: “Lạy Cha, xin cất chén này khỏi con.” Chén này không phải nói về thập tự giá hay đinh đóng của người La-mã. Xem lại trong Cựu Ước, sách Ê-sai đoạn 51, quý vị sẽ thấy ở đây nói về chén là cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời mà chúng ta phải uống.

Quý vị xem Giê-rê-mi đoạn 25 câu 15 sẽ thấy chén này đầy nước nho thịnh nộ của Đức Chúa Trời. Khải Huyền đoạn 16 câu 19 – một chén đổ đầy sự giận dữ của cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời. Hình ảnh chúng ta có trong Kinh Thánh là một chén. Chén này là hình ảnh về cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời, sự giận dữ của Đức Chúa Trời. Điều cứu rỗi chúng ta không phải là những đinh đóng đã xuyên qua tay chân Ngài. Điều cứu rỗi chúng ta không phải là mào gai đã đặt lên đầu Ngài. Điều cứu rỗi chúng ta là khi cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời Quyển năng đổ lên Chúa Giê-xu như một cơn lũ. Các diễn giả nói Đức Chúa Trời đã xoay mặt đi bởi vì Ngài không thể nhìn thấy cảnh những người lính hành hình Con Ngài. Đó không phải là lý do Ngài xoay mặt đi. Ngài xoay mặt đi bởi vì Ngài nhìn thấy tội lỗi của chúng ta trên Con Ngài! Mọi sự giận dữ và sự ghen ghét công bình thánh khiết về tội lỗi của chúng ta là những tội nhân, bỗng nhiên trong giây phút đó đã đổ lên Con một của Ngài! Mục sư vừa nói ghen ghét phải không? Vâng, ghen ghét! Đức Chúa Trời yêu mến sự công bình thánh khiết, và thưa quý vị, Ngài ghét điều ngược lại, chính là quý vị và tôi. Trong giây phút đó, Đức Chúa Trời đã đổ sự giận dữ của cơn thịnh nộ Ngài, đây là ngôn từ của Kinh Thánh, lên Con Ngài. Và như một diễn giả

đã mô tả, tình cảnh đó giống như là quý vị đang đứng cách đó 100 mét trước một con đập cao 10.000 mét và rộng 10.000 mét, với nước dâng cao sắp tràn, rồi trong một khoảnh khắc, bức tường đập đó bị cắt đi và hết cả số nước đó đổ ào về phía quý vị. Nhưng ngay trước khi quý vị bị nhấn chìm, bỗng nhiên mặt đất trước mặt quý vị nứt ra và nuốt hết số nước đó không sót một lít nào, và quý vị được bình yên vô sự. Thưa quý vị, trên thập tự giá Chúa Giê-xu đã uống hết chén thanh nộ của Đức Chúa Trời, không sót một giọt nào. Sau khi uống xong Ngài úp chén xuống và phán: “Xong rồi.” Xong rồi. Sự chết của Chúa Giê-xu đã làm thỏa mãn cơn thanh nộ của Đức Chúa Trời. Đó là tin lành. Đó mới thật sự là tin lành. Xin Đức Chúa Trời giúp chúng ta không làm giảm giá trị của tin lành này.

Đời sống Ngài đã bày tỏ sự công bình của Đức Chúa Trời, sự chết Ngài đã làm thỏa mãn cơn thanh nộ của Đức Chúa Trời. Ngợi khen Đức Chúa Trời, mọi sự không dừng lại tại đó. Sự phục sinh của Ngài, sự phục sinh của Chúa Giê-xu đã thể hiện quyền năng của Đức Chúa Trời. Trên thập tự giá, Chúa Giê-xu đã chứng minh thuộc tính của Đức Chúa Trời. Trên thập tự giá, Chúa Giê-xu đã cho thấy thể nào sự công bình và ân điển của Đức Chúa Trời có thể đi đôi với nhau. Quý vị thấy cách Ngài giải quyết mâu thuẫn rồi đây. Trên thập tự giá, Chúa Giê-xu đã chứng minh thuộc tính của Đức Chúa Trời. Còn trong sự phục sinh, Đức Chúa Trời đã chứng minh sự sống của Chúa Giê-xu Christ, khiến Ngài sống lại từ phần mộ. Ngài đã đổi mặt và đã chinh phục sự chết và tội lỗi, Ngài đã chinh phục phần mộ. Sự phục sinh của Chúa Giê-xu bày tỏ quyền năng của Đức Chúa Trời.

Như vậy đây là Phúc âm: Đức Chúa Trời công bình và đây ân điển của cả vũ trụ đã đoái xem con người tội lỗi vô vọng và ban Con Ngài, Chúa Giê-

xu Christ, Đức Chúa Trời trong xác thịt, để chịu lấy con thạnh nộ dành cho tội lỗi của Ngài trên thập tự giá, và để bày tỏ quyền năng của Ngài trên tội lỗi trong sự phục sinh, để ... để tất cả những ai đặt đức tin nơi Ngài sẽ được giải hòa với Đức Chúa Trời đời đời. Bây giờ chúng ta đến với thể nào Phúc âm này ứng dụng trong đời sống mình. Như tôi đã nói từ đầu, chúng ta sẽ dành vài tuần tới để nói về điều này cách sâu sắc hơn. Tôi muốn quý vị nhận ra ba lẽ thật về thể nào sự công bình của Đức Chúa Trời ứng dụng cho chúng ta dựa trên Rô-ma 3:21-26.

Lẽ thật thứ nhất là như thế này: Đức Chúa Trời là Đấng ban Phúc âm. Làm sao để Phúc âm này trở nên thật hữu trong đời sống quý vị? Đức Chúa Trời phải ban cho. Quý vị đã nghe điều này hai lần rồi, câu 24: “[chúng ta] nhờ ân điển Ngài mà được xưng công bình nhưng không, bởi sự chuộc tội đã làm trọn trong Đức Chúa Jêsus Christ, là Đấng Đức Chúa Trời đã lập làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy.” Ngài là “...công bình và xưng công bình,” câu 26 “kẻ nào tin đến Đức Chúa Giê-xu.” Đó là đức tin, nghĩa là đó là sự ban cho của Đức Chúa Trời, không phải là điều chúng ta đem dâng cho Ngài. Đức Chúa Trời là Đấng ban Phúc âm. Thật ra, trong câu 24 chép: “được xưng công bình nhưng không,” là một sự thật khó tin. Ý tôi là, chúng ta được xưng công bình nhưng không nhờ ân điển Ngài, nghe có vẻ dư thừa phải không? Nhưng không như một món quà bởi ân điển Ngài như một món quà. Đó là một món quà. Ý Phao-lô ở đây là chúng ta nhận được điều đó mà không phải trả giá nào, không bị tổn thất nào. Đức Chúa Trời chẳng thấy có điều gì trong quý vị và tôi đáng để Ngài nói rằng ta cần phải ban sự cứu rỗi cả. Đó hoàn toàn trọn vẹn là chủ ý của Ngài. Nhưng không, bởi ân điển Ngài. Điều thật sự thú vị là động từ được dùng ở đây, được xưng công bình nhưng không bởi ân điển Ngài – quý vị học một

chút ngữ pháp với tôi ở đây nhé. Tôi hứa là không làm phí thời gian của quý vị đâu. Động từ ở đây - ở thể bị động hay chủ động? Tôi xin nhắc nhở quý vị, chúng ta đã hết học môn ngữ pháp từ lâu rồi phải không nào. Câu chủ động là khi chúng ta làm một điều gì đó. Tôi cho quý vị điều gì đó – thể chủ động. Tôi đang thực hiện một hành động. Thể bị động là khi một điều gì đó được thực hiện cho quý vị. Tôi được cho một thứ gì đó. Đó là khi quý vị cho tôi một thứ gì đó; một điều gì đó được thực hiện cho tôi. Tôi được cho – bị động. Tôi cho- chủ động. Khi chúng ta thấy Rô-ma 3:24 chép: “chúng ta được xưng công bình nhưng không bởi ân điển Ngài.” Đây là câu chủ động hay bị động? Đây là câu bị động. Câu bị động. Đó là câu trả lời đúng, bởi vì ý câu này là, chúng ta không thể tự xưng công bình cho mình. Đây không phải là một hành động mà chúng ta có thể làm được. Thưa quý vị, cách đây hai tuần có nhiều người trong chúng ta muốn có một bảng đánh dấu để kiểm tra xem mình đã chắc chắn được cứu hay chưa, và không có bảng đánh dấu nào cả! Chúng ta không thể tự mình xưng công bình! Chỉ một mình Đức Chúa Trời có thể xưng công bình chúng ta mà thôi! Chúng ta không thể tự tạo ra, tự khiến điều này xảy ra được. Chỉ một mình Đức Chúa Trời mới có thể làm điều đó trong chúng ta. Đó là một điều được làm cho chúng ta. Ngài công bố chúng ta là công bình. Chúng ta không thể bước vào phòng xử án và nói với quan tòa: “Ông không cần phải lo về vụ này đâu; tôi vô tội.” Quan tòa mới là người đưa ra phán quyết đó. Đức Chúa Trời mới là Đấng đưa ra phán quyết. Ngài công bố chúng ta là công bình. Đó là hành động của Ngài. Đức Chúa Trời là Đấng ban Phúc âm.

Thứ nhì, Đức Chúa Trời chính là món quà của Phúc âm. Nào, giờ thì tốt hơn rồi. Ngài không chỉ ban Phúc âm mà Ngài còn là món quà của Phúc

âm. Ý mục sư là sao? Ngài là món quà của Phúc âm nghĩa là sao? Nào, hãy cùng suy nghĩ về điều này với tôi. Ngài công bố quý vị là công bình. Sự công bình của Đức Chúa Trời được nhấn mạnh ở đây trong Rô-ma 3:21-26. Ngài phán: “Ta ban cho con sự công bình của ta.” Đó là 2 Cô-rinh-tô 5:21: “Đức Chúa Trời đã làm cho Đấng vốn chẳng biết tội lỗi trở nên tội lỗi vì chúng ta, hầu cho chúng ta nhờ Đấng đó mà được trở nên sự công bình của Đức Chúa Trời.” Đức Chúa Trời ban cho chúng ta điều gì trong Phúc âm? Ngài ban cho chúng ta chính mình Ngài. Chính vì vậy mà chúng ta thấy chép: “hễ ai tin nơi Ngài sẽ được giải hòa với Đức Chúa Trời.” Đó là điểm chính ở đây. Vấn đề là chúng ta đã bị phân cách khỏi Đức Chúa Trời; cho nên giải pháp là chúng ta phải quay về với Đức Chúa Trời. Chúng ta nhận được Đức Chúa Trời trong Phúc âm. Điều này nghe có vẻ đơn giản, nhưng hãy lắng nghe, quý vị hãy nghe xem Phúc âm được giảng ra như thế nào trong thời đại của chúng ta nhé, sẽ khác với điều quý vị vừa nghe đây. Quý vị nghe người ta thúc giục người khác đến với Đấng Christ: hãy đến với Đấng Christ đi, bạn sẽ nhận được sự tha thứ, hãy đến với Đấng Christ để được vào thiên đàng, hãy đến với Đấng Christ để được thỏa mãn, hãy đến với Đấng Christ để được thành công, hãy đến với Đấng Christ để có được cuộc sống tốt đẹp nhất, hãy đến với Đấng Christ, bạn sẽ có được mọi điều bạn ao ước.

Thật báng bổ! Chúng ta đến với Đấng Christ để có được Đức Chúa Trời! Chúng ta đã loại Đức Chúa Trời ra khỏi Phúc âm và thay vào bằng những sự ban cho của Ngài! Quý vị nói: “Ý mục sư là sao?” Thưa quý vị, quý vị nghĩ có thể nào trong thời đại này, người ta dễ thỏa mãn với những sự ban cho của Đức Chúa Trời hơn là với chính mình Đức Chúa Trời không? Thích thú với những sự ban cho của Đức Chúa Trời hơn là chính mình Đức Chúa Trời. Chúng ta đã loại Đức Chúa Trời ra khỏi Phúc âm và vui mừng

với những sự ban cho của Ngài. Như vậy là hoàn toàn sai! Thưa quý vị, quý vị sẽ không được vào thiên đàng nếu không khao khát Đức Chúa Trời! Đức Chúa Trời là món quà của Phúc âm! Ngài ban cho chúng ta chính Ngài! Không có điều gì khác chúng ta nên khao khát hơn. Mọi điều khác đều chẳng qua tuôn chảy từ Đức Chúa Trời. Tôi không nói sự tha thứ hay thiên đàng không phải là những điều tuyệt vời. Thiên đàng là một điều tuyệt vời, và thiên đàng tuôn chảy ra từ sự hiện diện của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Trời là Đấng ban Phúc âm, Ngài chính là món quà của Phúc âm, và thứ ba, Ngài là mục đích của Phúc âm. Ngài là mục đích của Phúc âm. Tôi xin hỏi quý vị một câu. Quý vị nghĩ tại sao Chúa Giê-xu lại chịu đóng đinh trên thập tự giá? Tại sao Chúa Giê-xu lại chấp nhận lên thập tự giá? Câu trả lời ngay tức thời, câu trả lời dường như đơn giản nhất, vâng, là để cứu chúng ta khỏi tội lỗi mình. Nhưng đó không phải là câu trả lời mà Rô-ma 3:21-26 cho chúng ta. Rô-ma 3 không nói với chúng ta là Chúa Giê-xu chết trên thập tự giá để cứu chúng ta khỏi tội lỗi mình. Tôi không nói là điều đó không xảy ra tại thập tự giá. Chúng ta đã nói rất nhiều về điều này. Nhưng tôi muốn quý vị cùng xem xét 3 mệnh đề mục đích hướng về, không phải quý vị, mà về Đức Chúa Trời. Hãy lắng nghe lời Kinh Thánh chép: “Đức Chúa Trời đã lập,” câu 25: “làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy. Ngài đã bày tỏ...” tại sao? “vì đã bỏ qua các tội phạm trước kia.” Một lần nữa: “Ngài đã tỏ sự công bình Ngài trong thời hiện tại.” Đây là mệnh đề mục đích thứ ba: “để tỏ ra mình là công bình và xưng công bình kẻ nào tin đến Đức Chúa Giê-xu.”

Tại sao Chúa Giê-xu lại chịu chết trên thập tự giá? Để chứng minh sự công bình của Đức Chúa Trời. Để chứng minh sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Chính vì vậy mà Chúa Giê-xu mới chịu chết trên thập tự giá. Và điều đó

nằm trong Phúc âm. Hãy xem Giăng đoạn 12: “Ta sẽ nói gì? Lạy Cha, xin cứu Con khỏi giờ này! Nhưng ấy cũng vì sự đó mà Con đến giờ này!” Rồi Ngài phán những lời này đang khi Ngài sắp lên thập tự giá, Ngài phán: “Lạy Cha, xin làm sáng danh Cha!” Điều gì kéo Chúa Giê-xu đến với thập tự giá? Ngược lại với bài hát nổi tiếng nói rằng chúng ta là lý do duy nhất Ngài chết trên thập tự giá – điều kéo Chúa Giê-xu đến với thập tự giá là sự vinh hiển của Cha Ngài, sự oai nghi của Cha Ngài, thuộc tính của Cha Ngài. Khi Ngài ở trên thập tự giá, Cha ở trong tâm trí Ngài. Còn về chúng ta thì sao? Vẻ đẹp ở đây là, nhờ thập tự giá, khi sự công bình của Đức Chúa Trời gắn với cuộc đời của quý vị và tôi, thì cuộc đời chúng ta có cùng một mục đích mà bởi đó Chúa Giê-xu đã chịu chết trên thập tự giá. Cuộc đời chúng ta giờ đây phản chiếu sự vinh hiển của Đức Chúa Trời; cuộc đời chúng ta giờ đây phản chiếu sự công bình của Đức Chúa Trời, thuộc tính của Đức Chúa Trời ở trong chúng ta. Đức Chúa Trời là mục đích của Phúc âm. Chính vì vậy chúng ta phải nhất quyết không được làm giảm giá trị của Phúc âm này, không xem sự cứu rỗi chỉ là một lời cầu nguyện đầy cảm xúc, hay một phiếu quyết định được ký tên, hay một vài lời tuyên xưng với một tín hữu nào đó. Đó không phải là sự cứu rỗi. Điều đó không thay đổi được cuộc đời chúng ta về sau. Đó không phải là sự cứu rỗi bởi vì nếu chúng ta gọi đó là sự cứu rỗi, là đã làm giảm giá trị sự vinh hiển của Đức Chúa Trời và của Phúc âm. Chúng ta tin cậy nơi Đấng Christ. Có thể quý vị cũng đã cầu nguyện, hay ký vào một phiếu quyết định, hoặc đã thổ lộ ý muốn tin nhận Chúa với một ai đó – tôi không nói những điều đó là không đúng. Nhưng chúng ta phải nhận biết đâu là điểm chính yếu của sự cứu rỗi, Phúc âm đậm rẽ trong lòng chúng ta, và lòng chúng ta sẽ hoàn toàn biến đổi, chúng ta sẽ được ban cho sự công bình của Đức Chúa Trời, chúng ta được xưng công bình trước mặt Ngài, và đời sống chúng ta – chúng ta sẽ

học về điều này trong những tuần đến – đời sống của chúng ta giờ đây phản chiếu sự công bình của Đức Chúa Trời, và chúng ta dâng sự vinh hiển lớn lao lên Đức Chúa Trời! Nếu chúng ta tuyên bố mình đã được cứu mà lại không khao khát sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, thì chúng ta cần tự hỏi liệu mình đã được cứu hay chưa. Bởi vì toàn bộ mục đích của sự cứu rỗi là sự vinh hiển của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời là mục đích của Phúc âm, và tất cả những ai tin nơi Ngài sẽ được giải hòa với Ngài.

Tất cả những điều trên dẫn chúng ta đến từ cuối cùng trong câu mô tả Phúc âm này. Từ đó là đời đời. Chính tại điểm này tôi muốn nhắc nhở quý vị rằng cõi đời đời phụ thuộc vào cách chúng ta đáp ứng với Phúc âm này. Và tôi muốn nhắc nhở quý vị về một hiểm họa và một hiện thực. Trước tiên là về hiểm họa. Xin hãy lắng nghe thật kỹ điều này. Hiểm họa là: chúng ta có thể biết tất cả những lẽ thật này mà vẫn không được cứu. Xin đừng bỏ qua điều này. Chúng ta có thể biết tất cả những lẽ thật mình vừa học mà vẫn không được cứu. Một vài người trong quý vị có thể nghĩ tôi đang cố phức tạp hóa vấn đề ở đây. Như quý vị đã biết, Kinh Thánh nói hãy tin nơi Chúa Giê-xu và quý vị sẽ được cứu. Vâng, đó chính là những gì Kinh Thánh nói. Nhưng Kinh Thánh cũng chép rằng đức tin đó phải được thể hiện cách rõ ràng, chứ không chỉ là niềm tin bằng tri thức. Ma quỷ cũng tin những điều này. Quý vị có thể biết tất cả về Đức Chúa Trời, về Chúa Giê-xu, về thập tự giá, về sự phục sinh, có thể biết về sự tái lâm của Ngài. Quý vị có thể biết tất cả các chi tiết về cuộc đời Chúa Giê-xu, mà vẫn không được cứu. Chính vì vậy chúng ta mới đi sâu vào loạt bài học này. Đức tin cứu rỗi liên quan đến những gì? Xin hãy lắng nghe tôi ở điểm này, chúng ta có thể biết tất cả những lẽ thật này mà vẫn không được cứu. Đức tin cứu rỗi liên quan đến nhiều hơn là chỉ có những nhận thức. Điều này dẫn chúng ta đến hiện thực.

Thứ nhì, hiện thực là đích đến đòi hỏi của chúng ta phụ thuộc vào sự đáp ứng với Phúc âm theo đúng Kinh Thánh. Đích đến đòi hỏi của chúng ta dựa trên sự đáp ứng với Phúc âm theo đúng Kinh Thánh. Chính vì lý do này mà quý vị nghe tôi hết lần này đến lần khác chỉ ra những ngôn ngữ và truyền thống mà chúng ta đặt ngang hàng với Phúc âm. Tôi biết có vẻ như tôi đã làm quá vấn đề ở đây, nhưng thế này – cõi đời đời là quá quan trọng để chúng ta có thể hỏi họt. Câu hỏi là: vậy làm sao chúng ta có được sự cứu rỗi này? Nếu việc chúng ta có được công bình hay không là do sự tuyên bố xưng công bình của Đức Chúa Trời, nếu chúng ta không thể trả giá cho điều này được bởi vì nó được ban cho nhưng không, nếu chúng ta không thể nỗ lực để đạt được điều này bởi vì đó là ân điển, vậy thì làm sao chúng ta được xưng công bình đây? Câu trả lời không chỉ là đánh dấu vào những ô vuông trong một danh sách, hay lặp lại những lời cầu nguyện hay là làm theo hành động này. Đó không phải là câu trả lời. Câu trả lời là phải trình dâng tấm lòng chúng ta, đời sống chúng ta ra trước mặt Đức Chúa Trời. Hãy quỳ mọp xuống trước Ngài và nhận biết mình không có gì cả, hoàn toàn không có gì trong tay mình! Điều này nghe có vẻ dễ dàng, nhưng không phải như vậy đâu.

Giờ là lúc tôi cần trích dẫn Whitfield và Wesley. Trong tuần vừa rồi tôi có đọc về David Brainard – một cuốn hồi ký tuyệt vời – ông đã phải vật lộn trong suốt một năm dài. Cứ mỗi khi đến với Đức Chúa Trời, ông lại thưa: “Con đã làm được điều này điều kia.” Ông cứ đến với Chúa hết lần này đến lần khác cùng với sự tội lỗi, sự ích kỷ của mình. Đó là một năm dài ông chờ đợi, vật lộn với tội lỗi của mình trước khi ông nhận ra rằng thật ra ông chẳng thể làm được gì. Hãy đến trước mặt Đức Chúa Trời với chẳng gì cả, chẳng có gì được kể cho mình, chẳng một lời cầu nguyện hay một việc làm

nào. Hãy đến với Ngài với đôi bàn tay trắng – đó mới là đức tin, và cầu xin Ngài xưng mình công bình, kêu cầu Ngài cứu chúng ta khỏi tội lỗi mình. Đây là hành trình mà các thánh xuyên suốt lịch sử đã đi qua khi họ phải vật lộn với tội lỗi của linh hồn mình, và nhận ra bề sâu ân điển của Đức Chúa Trời. Chúng ta đã bỏ lỡ điều này vì có một Cơ đốc giáo kiểu mì ăn liền, hãy chấm dứt điều này, hãy chắc chắn cõi đời đời của quý vị đã được đảm bảo trước khi ăn bữa trưa nay. Đó không phải là cách để sự cứu rỗi có tác dụng! Sự cứu rỗi – tôi không nói rằng quý vị cần phải hành động! Đó là điểm chính yếu, quý vị không cần phải hành động. Giờ là lúc chúng ta cần phải nhận biết cách thành thật trước mặt Đức Chúa Trời rằng chúng ta chẳng thể dâng gì cho Ngài, rằng chúng ta phải tin cậy Ngài với đôi bàn tay trắng. Chúng ta phải chết con người cũ của mình đi và làm điều William Calpert đã làm khi ông 28 tuổi, vào năm 1759. Ông đã tranh chiến nhiều năm với sự ngã lòng. Ông đã tự tử bằng 3 cách khác nhau. Ông đã được đưa vào bệnh viện tâm thần St. Albans. Sau khi đã ở đó được 6 tháng, ông tìm thấy một cuốn Kinh Thánh và mở ra Rô-ma đoạn 3 câu 25: “Đức Chúa Trời đã lập [Chúa Giê-xu] làm của lễ chuộc tội, bởi đức tin trong huyết Đấng ấy.” Về sau ông viết: “Ngay lập tức, tôi nhận được sức mạnh để tin vào điều đó và cả một mặt trời công bình đã chiếu trên tôi. Tôi nhận biết tính chất đầy đủ của sự chuộc tội mà Ngài đã thực hiện. Tôi nhận biết con người mình đã được đóng ấn trong huyết Ngài và trong sự xưng công bình đầy trọn hoàn toàn của Ngài. Trong một khoảnh khắc, tôi đã tin và nhận lấy Phúc âm.” Sau đó ông còn sống 35 năm nữa và đã viết lời của bản thánh ca nổi tiếng:

“Kìa trông suối thiêng huyết báu tuôn đầy, từ hông Giê-xu phát nguyên;
Tội nhân tắm mình dưới suối huyết này, sạch hết mọi gian ác liền.

Kìa, tên cướp xưa lúc chết phước thay, kịp trông hồng huyết Ngài đây;
Dầu tôi xấu xa giống kẻ cướp này, nhờ huyết được trong trắng ngay.
Quyền năng huyết chiên đến suốt muôn đời; diệu thay vô đối linh dược.
Tận khi thánh dân Chúa cất lên trời, toàn cứu tội khôn nhiễm được.
Nhờ tin chính tôi thấy huyết láng lai, từ hồng Giê-xu vì tôi;
Đề mục của tôi áy ái tâm Ngài, vẫn nói tận khi hết đời.”

Còn đây là hình ảnh về John Brokaw. Vào giờ này năm ngoái ông còn là một người khỏe mạnh để rồi không lâu sau đó phát hiện ra mình bị ung thư phổi. Tôi vừa đến thăm John vài tuần trước. Ông tâm sự với tôi thể nào ông đã từng thỏa mãn với tôn giáo nông cạn, nhưng điều ông nhận biết khi ông bị ung thư là tôn giáo chỉ khiến ông cảm thấy trống rỗng. Tôn giáo, sự nông cạn không thể giúp chúng ta vượt qua bệnh ung thư. Chỉ có mối liên hệ với Đấng Christ có thể giúp chúng ta vượt qua bệnh ung thư. Ông bắt đầu nói về thể nào Đấng Christ là sự bình an và là sức mạnh của ông, Đấng Christ là Đấng duy trì sự sống ông. Hôm qua, John Brokaw đã trút hơi thở cuối cùng tại nhà mình. Thừa quý vị, ông ấy đã được biến hóa vào sự hiện diện của Đức Chúa Trời, nơi ông được đứng trước mặt Đức Chúa Trời và Ngài hỏi ông: “Nhờ đâu mà con được đứng trước mặt ta?” Ngài sẽ phán xét tất cả chúng ta. “Nhờ đâu mà con được đứng trước mặt ta, John Brokaw?” và John sẽ nhìn Ngài và đáp: “Con chẳng có gì cả. Con không có gì ngoài sự công bình của Đấng Christ.” Và Đức Chúa Trời là Cha nhìn John Brokaw và nói chào mừng con về nhà. Đó là Phúc âm. Đó mới là Phúc âm, thưa quý vị. Quý vị có biết Phúc âm đó không? Quý vị có đáp ứng với Phúc âm đó theo đúng Kinh Thánh không? Cõi đời đời là quá dài để chúng ta có thể hời hợt với Phúc âm. Quý vị đã quỳ mọp xuống trước Đức Chúa Trời với đôi bàn tay trắng và kêu cầu Ngài cứu quý vị, xưng công bình quý vị chưa?

Quý vị đã nghe Ngài phán với mình: “Bởi sự hy sinh của Con ta trên thập tự giá, ta tuyên bố con công bình” chưa? Rằng: “Ta tuyên bố con vô tội, ta tuyên bố con không chỗ trách được, ta tuyên bố con không tì không vết” chưa? Đó là Phúc âm. Khi chúng ta đến với Đức Chúa Trời, Ngài đoái xem chúng ta dựa trên sự hy sinh của Chúa Giê-xu Christ và sự phục sinh của Đấng Christ từ phần mộ, Đức Chúa Trời đoái xem chúng ta và Ngài phán: “Con không còn có tội nữa.” Đó là Phúc âm. Phúc âm đó có thực hữu trên đời sống quý vị không? Đức Chúa Trời có phán như vậy với quý vị chưa? Quý vị không còn có tội nữa.